

Harasztiné Bata Zsuzsanna, ny. óvodapedagógus
Budapest

Januári tündéri fák

Fényes hideggel köszönt be a január. Éjjel igen kemény fagyok járták át a kertet, ahol pár nappal korábban csípős szélben hajlongtak a fenyők, a vörösen lenyugvó Nap fényében. Hószállingózással kezdődött a reggel. **Hópelyhek** hullanak a levélnélküli fák szürkés barna ágaira.

A cseresznyefa fehér pompában áll a szemközti kertben, de nem a tavaszi virágpompában hanem **zúzmará** ruhában. Feketerigó röppen a fára, ahogy rezzen az ág, úgy hullik le a fehér csillogó fagyott kristály.

Jégcsap lóg le a ház ereszeről, csip-csepp, egy csepp- két csepp ...-

-Ha ilyen melegen süt a Nap, akkor elolvadok! -mondja halkán **a Jégcsap.**

A nap egyre jobban süt, sugarai átmelegítik a házak ablakát, melyek most még átláthatatlanok, mert **Jégvirágok** vannak rajta

Micsoda pompás jégvirágok. Ilyent senki sem tud rajzolni. Megtervezni? Még álmodni sem, ahogy a jégpáfrányok átívelnek az üvegen a kerettől keretig és a finom vonalú keskeny virágszirmok, a nyújtott levélformák ezüstösen fénylenek a napsugárzásban.

Cinke csipog fekete-fehér mellényben fekete sapkával fején.

- Itt sincs .. .Nincs itt. Kicsit ér... - mondja, de mit talál ilyenkor a zúzmara ágakon egy csöpp madár?

A közeli madáretetőhöz repül, ahol eleséget várja.

Köles, apró magvak, napraforgó héjastól. Földió - igazi kincs egy énekes madárnak ilyenkor télen.

Honnan tudhatná, mit jelent a mínusz a hőmérő higanyoszlopán, csak azt érzi, hogy most hideg az idő, de **-Január -február, itt a nyár!**

Hisz tavaly is december után gyorsan jött a január. Langyos, barátságos, hó nélküli volt. Akkor korán jöttek a barátcinégék, a bájos kékcinkék is kék-sárga tollakkal.

A széncinégének most nincs kedve barátkozni senkivel. A cseresznyefára száll.

Zúzmará tündér kérdezi: **- Akarsz-e e fényes kristályruhát tollacskáidra?**

-Nem, nem! - mondja a széncinke.

Jégcsap úrfi kérdi: **-Akarsz -e inni kis hideg vízceppet olvadó csapomból?**

-Nem, nem, köszönöm, nem kérek!- mondja a kis feketefejű cinke.

Jégvirág kisasszony kérdi: **- Akarsz-e szakítani virágszirmaimból?**

-Nem, nem!- mondja a kis fekete mellényes széncinege.

A **Nap** barátságosan fordul a cinke felé.

- De jó, hogy ilyen okos kismadár vagy! A hiúságotat tette próbára Zúzmará, Jégcsap és Jégvirág. Pár perc alatt elolvadnak mindhárman, s te fázósan, ázottan kucorognál egy ágon, ha hiszel nekik.

A fehér ruhás cseresznyefa már zúzmará nélkül áll, az ereszről leolvadt a jégcsap, az ablakon át a jégvirágok helyén most párás foltot maszatol, törölget kis gyerekkéz, s ahogy kinéz az ablakon, a cinke odaröppen a párkányra.

A magot is, a földiót is ez a kisgyerek tette az etetőbe. Madár módra mit tehet a széncinege? Fekete sapkás fejét megbillenti, két szárnyát megemeli cinke köszöntéssel: **- Nyitni kék, nyitni kék -** mondogatja, de ő is tudja, hogy arra várni kell még egy kis ideig.

Nyitni az ablakot? Nyitni a szőlőskertekben a töveket? Nyitni a szíveket?
Kismadár torkából zeng a januári dal: - *Nincs itt, nincs itt. Nincs még itt a tavasz.*